

משה חיים פלח

- 1..... בגדרי הפסד כתובה ע"י זנות.
- 4..... בענין ספק ספיקא לחיוב כתובה (ב).
- 8..... בסוגיא דמלוגא דשטרי.
- 10..... בגדר פסול שהייה.

בגדרי הפסד כתובה ע"י זנות

לממזר ולנתין לא שותות ולא נוטלות כתובה, הרי דאע"ג דהכא אסירא וקיימא מעיקרא קודם שזינתה, נמי מפסדת כתובתה ע"י שזינתה [ויעוין ברש"י (סוטה טז) וז"ל ולא נוטלת כתובתה ואף על גב דשאר אלמנה לכ"ג לא קנסוה רבנן כתובה כו' זו אין לה דסתירתה גרמה לה ליחסר עליו ואפי' היא ראויה לו הלכך לאו זת כתובה היא דלא עדיפא מכשרה עכ"ל].

ויעוין בהפלאה לקמן (נא ז) דנעב מתחילה דאשת כהן שנאנסה וחזרה וזינתה ברנן נמי הפסידה כתובתה, אע"ג דכבר אסירא וקיימא עליה [אולם יעוין בהפלאה (נב ז) דהוכיח מדברי הרא"ה ועוד דצאמת

כתב הרמב"ם (פכ"ד מאישות ה"ו) מי שזינת תחת בעלה אין לה כתובה לא עיקר ולא תוספת ולא אחד מתנאי כתובה שהרי מעשיה גרמו לה להאסר על בעלה עכ"ל, ועמדו האחרו' דמבואר בדברי הרמב"ם דיסוד הפסד הכתובה הוא משום דהיא גרמה לאסור עצמה על בעלה.

אולם האחרו' הוכיחו מכמה דוכתי דאיכא דין נוסף, דהנה לקמן צפרק אלמנה ניזונית (ק ז) תנן אלמנה לכ"ג גרושה וחלוואה לכהן הדיוט ממזרת ונתינה לישראל זת ישראל לנתין ולממזר יש להם כתובה, ובסוטה (כג ז) אלמנה לכהן גדול גרושה וחלוואה לכהן הדיוט ממזרת ונתינה לישראל זת ישראל

או לא נראה לי לפי משנה ראשונה נאמנת אף על גב שחזרו לומר תצוה רחיה לדצריה ואינה נאמנת לא בשציל עובתה אמרו כן אלא בשציל טובת הצעל כדמפרש עעמא שלא תהא תולה עלמה באחר ומקלקלת את צעלה הלכך אם צפני עדים אמרה כן יכול הצעל להוליאה בלא כתובה דכל האומר אי אפשרי בתקנת חכמים כגון זו שומעין לו כו', ומבואר דאי אינה נאסרת עליו באמת חייב בכתובה, ולפ"ז שפיר יש לומר כנ"ל.

וביאורו האחרו' (ויעוין בחי' ר' ראובן) דיסוד חיוב הכתובה הוי כנגד העמדת האישות, ולהכי כל דהיא גרמה לאסור עלמה על צעלה, נמלא דמעטה אינה מעמדת לו אישות, ולהכי אף הוא אינו מחויב בכתובה.

ונראה דיש לבאר עד"ז בכל זנות צרלון, ואף בגוונא דאסירא וקיימא עליה כגון אלמנה לכהן גדול, דמ"מ ע"י הזנות חשיב דתו אינה מעמדת לו אישות.

וביאור הדברים, דהרי אלמנה לכהן גדול ושאר חייבי לחוין נופלות ליבום ומתייצמות ליבום המותר להן וכדתנן בריש פרק יש מותרות, ואילו

צכה"ג אינה מפסדת כתובתה כיון דכבר אסירא וקיימא ולא גרמה לאסור עלמה עליון.

וכתבו האחרו' דבאמת תרי דיני איכא צבה, חדא דכל דהיא גרמה לאסור עלמה על צעלה מפסדת כתובתה, ועוד דעלם מעשה זנות צרלון מפסידה כתובתה.

ונראה לבאר דיסוד הדיון בתרוויחו אחד הוא, דהנה בעיקר דצרי הרמז"ם דכיון דמעשיה הרעים גרמו לה להאסור על צעלה אין לה כתובה, מלינו כמה דרכים, יש שציארו [ויעוין צ"ש"ש (ש"א פכ"ג)] דמפסדת כתובתה כדי שתהא קלה בעיניו להוליאה, אך כבר תמבו דהא נושא אשה האסורה אית לה כתובה וכנ"ל, ויש שציארו דחויב כתובה אינו אלא היכא דגרשה הצעל מרלוגו, אך העירו האחרו' דהא באומרת עמאה אינו לך מבואר ברמז"ם (פכ"ד מאישות ה"ח וצפיה"מ סוף נדרים) דאין לה כתובה אף דאינו מחויב לגרשה, וציאר הרמז"ם (צפיה"מ) שם משום דפלגינן נאמנות יעו"ש [מיהו יעוין במרדכי (קידושין סי' תקמ"ז) דנסתפק אי יכול לגרשה בלא כתובה וכתב וז"ל מספקא לן אי מלי לאפוקה בלא כתובה

מעמדת לו אישות מתוקנת, שוב אינה מחויב ככתובה, ואף דבלא"ה אסירא וקיימא עליה.

והנה ההפלאה (נא, ג, נב א) דן באשת כהן שנאנסה וחזרה וזינתה זרלון אי מפסדת כתובתה או דילמא כיון דאסירא וקיימא אינה מפסדת כתובתה וכנ"ל, ולכאורה קשה דמאי שנא מאלמנה לכהן גדול דאע"ג דאסירא וקיימא כל זינתה זרלון הפסידה כתובתה, אך למשנ"ת יש לחלק, דהא בסוטה (ו א) פרכי' אשת כהן שנאנסה ומת ויש לו אח חלל לא תיבס אם נאסרה צמותר לה באסור לה לא כל שכן ומשני אונס בישראל מישרא שרי וגבי דהאי מיבא ליבא איסורא, ומצוהר דכלפי כהן איבא קלקול באישות אף בצנות דאונס ואם נפלה לפני כהן באמת איבא הכ ק"ו [אלא דכלפי ישראל לא הקפידה תורה צדק קלקול וכלפיו חשיבא אישות מעלייתא, ולהכי שפיר איבא צדק דין ייבוס] וא"כ יש לומר דאף אם חזרה וזינתה זרלון אינה מפסדת כתובתה, כיון דבלא"ה נתקלקלה באישות, ומ"מ אינו מוכרת, דהרי מ"מ אין באישות מקולקלת לגמרי והשתא כשזינתה זרלון קלקלה באישות לגמרי [ויל"ד].

סוטה אינה מתייבמת אף דלא אסירא ליבס, ובטעמא דמילתא איתא בסוטה (ו א) רבא אמר ק"ו אם נאסרה צמותר לה באסור לה לא כל שכן ופירש רש"י ק"ו דאם נאסרת צסתירה זו צמותר לה בצעלה שהיה מותר לה ונתקלקלו עכשיו הנישואין ליאסר עליו, באסור לה דהיינו יבמה שהוא אסור לה בחיי צעלה לא כל שכן שנאסרו נשואי הראשון שלא להתייבס מכא אופן הנישואין עכ"ל [והכי איתא ציבמות (יא ב) גבי מחזיר גרושתו יעו"ש, ושם (יא א) אמר רב לרת סוטה אסורה מאי טעמא עומאה כתיב צה כעריות ועמדו האחרו' דהא לא כתיב צה עומאה אלא כלפי היבס ודנו האחרו' דהוי צלירוף הכ ק"ו דצמותר לה נאסרה] וביארו האחרו' דצכל חייבי לאוין ליבא כלל קלקול צעלם באישות, אלא דאסירא לצעלה, ולהכי כל היבא דשריא ליבס שפיר מתייבמת, משא"כ בסוטה דהוי קלקול צעלם באישות, להכי ליבא דין יבוס.

ומעתה יש לבאר הא דאלמנה לכהן גדול נמי מפסדת כתובתה ע"י זנות ואף דאסירא וקיימא, דכיון דנשאה באסור, הרי חייב עלמו ככתובה אף על אישות דאיסורא, אך כשזינתה כיון דקלקלה את באישות, ומעתה אינה

בענין ספק ספיקא לחיוב כתובה (ב)

מקחי מקח טעות ואיכא מאן דמפרש לקמן (יא ז) מקח טעות ממאחיתא אצל מנה אית לה אלמא משום דצחותו מנה הוי ספק ספיקא לא מפסדה כו'.

ובפשוטו מצוחר דצברי תוס' דספק ספיקא מהני לאפוקי ממונא, וכן נקטו כמה אחרונים דצברי תוס' [ואע"ג דק"ל דלא אזלין בממון צתר רוצא, ביארו האחרו' ע"פ מה דלידד הרשצ"א צתשו' (ח"א סי' תא) דספק ספיקא אליס עפי מרוצ, עוד דנו האחרו' לצאר דיתכן דספק ספיקא חשיב כרוצא דאיתיה קמן, ובגליון תוס' (בשעמ"ק ז"צ זכ ז) נקט דרוצא דאיתיה קמן מהני להוליא ממון וכן דנו האחרו' לדקדק מלשון הרשצ"ס (שם ג א) ויעוין בתוס' לקמן (טו ז)] אך האחרו' דנו לדחות הראיה מדצברי תוס' צכמה אופנים, יש שציהארו דכל דצברי תוס' היינו צלירוף צרי ושמא, דלמאי דס"ד דאינו צקי יש לדון דחשיב צצרי ושמא, וכשם דמהני צרי ושמא צלירוף חזקה להוליא ממון וכדאיתא לקמן (יב ז) ה"ג מהני צרי ושמא צלירוף ספק ספיקא

אמר ר"א האומר פתח פתוח מלאתי נאמן לאוסרה עליו כו' אמר אציי אף חנן נמי תנינא צתולה נשאת ליום הרציעי ליום רציעי אין ליום חמישי לא מאי טעמא משום איקרורי דעתא ולמאי אי למיתצ לה כתוצה ניתיצ לה כו' וכתבו תוס' וז"ל אי למיתצ לה כתוצה ניתיצ לה, משמע אם היה צא לצ"ד היה נאמן להפסידה כתוצתה אף על פי שלאוסרה עליו לא היה נאמן משום דאית לן למימר דשמא אינו צקי צפתח פתוח ואוקמה צחזקת היתר אצל מ"מ כתוצתה הפסידה אף על פי שיש לנו לומר שהוא עוטה צפתח פתוח דאית לן למימר אוקי ממונא צחזקת מריב, וקשה דלמאי מפסידה כתוצתה והא הוה ספק ספיקא ספק אי הוא צקי צפתח פתוח אם לאו ואם תמלא לומר פתח פתוח הוה ספק צאונס ספק צרלון דאפי' אשת כהן צאונס לא מפסדה כתוצתה ואין לומר דאפי' צספק ספיקא מפסדה כתוצתה משום דמוקמינן ממונא צחזקתיה דהא לקמן (יב ז) גבי משארסתני נאנסתי והוא אומר לא כי אלא עד שלא ארסתיך נאנסת והיה

6) איתמר אמר רב נחמן אמר שמואל משום רבי שמעון בן אלעזר חכמים תקנו להם לצנות ישראל לצתולה מאתים ולאלמנה מנה והם האמינוהו שאם אמר פתח פתוח מלאתי נאמן א"כ מה הועילו חכמים בתקנתם אמר רבא חזקה אין אדם עורה צעודה ומפסידה, ונקטו הראשונים דכל טעם הנאמנות אינו אלא משום כך חזקה דאין אדם עורה צעודה [ולא מהניא הכך חזקה אלא כלפי חיוב כתובה דרבנן] ותמהו הראשונים דתיפוק ליה דלא נתחייב לה אלא חס צתולה היא, וא"כ עליה להביא ראייה דקיימה תנאה וצתולה היא.

ותי' הראשונים (צדך 6) דכיון דרוב נשים צתולות נשאות ואיכא נמי חזקה דגופא, רובא וחזקה מהנו לאפוקי ממונא ויעוין עוד דדברי הראשונים לקמן רפ"ג (טו 6) ומצואר דרובא וחזקה מהנו להוליא ממון.

ובגדר הדברים יש לבאר לכאורה, עפ"ד הקל"ח (סי' רפ סק"ג) דטעמא דלא אזלינן צממון צתר רובא אע"ג דצעלמא קי"ל דרובא וחזקה רובא עדיף, משום דחזקה דממונא עדיפא ואלמא מכל החזקות, וא"כ יש לומר דעכ"פ צמקום דאיכא חזקה

[ואף דהתום' הוכיחו דמהני ס"ס מדברי רבי יהושע, ורבי יהושע גופיה פליג לקמן דלא מהני צרי ושמה אף צלירוף חזקה, הו' טעמא דר"י משום דלא אלימא ליה חזקה דגופא צמקום חזקה דממונא (ע"ב ז) אך צספק ספיקא דחשיב כרוב ורובא עדיף מחזקה לא אשכחנא דפליג רבי יהושע].

עוד דנו האחרו' דיתכן דכל דברי התום' דמהני ספק ספיקא היינו הכא משום דאיכא שטרא, וכשם דמלינו (בתום' ז"ג לז צ וברא') דאף אי מיגו להוליא לא אמרינן, מ"מ צמקום שטר מהני מיגו להוליא, וה"נ יש לומר דמהני ספק ספיקא [אלא דכבר תמהו צוה, דהא בתום' לקמן צסמוך נקטו דאף צמקום כתובה לא מהני מיגו להוליא, וביאר הרשב"א שם משום דאיכא ספק צעיקר השטר, וא"כ ה"ה לענין ספק ספיקא צלירוף שטר, ויתבאר להלן].

והש"ך צס' תקפו כהן (סי' קג) ביאר דברי תום' דכיון דמותרת מכח ספק ספיקא ממילא אינה מפסדת כתובתה, ויעוין צאחרו' דהאריכו צביאור דברי הש"ך צכמה גווי.

ולכאורה נראה לדון לבאר דברי תום' באופן נוסף, דהנה צסמוך י)

כנגדה, איתרעה חזקת הממון, ושזב מהני רוב כנגדה.

ולכאורה מעתה יש לבאר בדברי התוס', דהא דמהני ספק ספיקא להוליא כתובה היינו צלירוף החזקה דקיימא בחזקת בתולה, דספק ספיקא הוי כרוב ורובא וחזקה מהנו להוליא ממון.

ושו"ד צספר ראש יוסף להפרי מגדים (חולין יב א) דביאר כן בדברי תוס', דהא דמהני ספק ספיקא לחייב כתובה היינו משום דאיכא חזקת הגוף, אלא דביאר גדר הדברים באופן אחר, דהנה יעוין בתוס' צר"פ המניח (כו ז) שכתבו וז"ל אין הולכין בממון אחר הרוב תימה מה טעם אין הולכין ליתי צק"ו מדיני נפשות כו' וי"ל דהתם גבי דיינים שאני דחשיב מיעוט דידהו כמי שאינו וליכא למימר התם חוקי ממונא בחזקת מריה דהא צ"ד מפקי מיניה אצל גבי שאר ממון דאיכא מיעוט וחזקה לא אזלינן בתר רובא עכ"ל, ונקט הפרי מגדים בכוונתם דטעמא דלא אזלינן בממון בתר רובא היינו משום דאמרינן סמוך מיעוטא לחזקת ממון [אלא דהתם נקט דהא דאמרינן סמוך אינו אלא מדרבנן, ועפ"י כתב דכל דינא

דלא אזלינן בממון בתר רובא אינו אלא מדרבנן, והוא מחודש ואכמ"ל] ולפ"ז בגוונא דאיכא נמי חזקה, קיימא הכ חזקה כנגד חזקת ממון ותו ליכא למימר סמוך מיעוטא לחזקה, ושפיר אזלינן בממון בתר רובא יעו"ש.

אולם בעיקר דרך זו לכאורה יש להעיר, דהא לקמן רפ"צ (טו א) פרכי' כיון דרוב נשים בתולות נישאות כי לא אתו עדים מאי הוי, וכתבו תוס' שם וז"ל לרב פריך דאית ליה הולכין בממון אחר הרוב עכ"ל, ובתוס' ישנים (ע"ג ט) כתבו דאפשר דאפי' לשמואל פריך כיון דאיכא נמי חזקת הגוף דמסייעא לרוב, וכ"כ בעה"מ שם וז"ל אף על גב דאין הולכין בממון אחר הרוב משום דהכא איכא תרתי רובא וחזקה דגופא והכא חדא חזקה דממונא מידי דבוב אטענה משארסתני נאנסתי דמהימנא לה משום האי טעמא דהכא תרתי והכא חדא הכא גבי דידה איכא תרתי צרי וחזקה דגופא והכא גבי דידה חדא חזקה דממונא ושמא עכ"ל, ולכאורה מדברי תוס' דלא ניחא להו צזה, הזינן דנקטו דרובא וחזקה נמי לא מהני לאפוקי ממונא, אך יש לדחות, דיעוין במלחמות שם שכתב וז"ל אמר הכותב ליכא הכא חזקה דגופא

נבעלה ואין צשתיס אלו חזקה דגופה
שאין האשה עומדת בחזקת שלא נישאת
מעולם ואין לך זה אלא רוב אצל בחזקת
שלא זינתה היא עומדת ומפורש כן
בירושלמי כו' עכ"ל, ויתכן דה"נ שיטת
התוס' דהתם ליכא כלל חזקה.

דשלמא כונס את הנערה שלא נישאת
איכא חזקה דגופה דלא חיישי' שמא
זינתה דזנות ישראל בחזקת כשרות הן
עומדות אצל צמשתינו אינו טוען
בחזקת בתולה כנסתיך וגמלאת בעולה
אלא בחזקת אלמנה נשאתיך או אלמנה
מן הגשואין או שנכנסה לחופה ולא

בסוגיא דמלוגא דשטרי

מטלטלין חלא צקנייני שטרות, וצספר הזכות כתב הרמז"ן וז"ל ואם תשאל והרי גוף השטרות לזר ע"פ ללוחית כשאר מטלטלין הן לקנות צמסירה וליהימניה צתפיסה דמשכון משום האי מיגו זו אינה תורה דאם אמרה הקנה לי גוף השטרות צלצד לא מהימנא דאין אדם מוכר שטרי חוצות שלא נפרעו לזר צבן ללוחית ואם אמרה מכתן לי צין לגופו צין לשעצוד שצבן ומסר ולא כתב המקח צעל לגמרי ולמקום שהשעצוד הולך שם השטר הולך צמכירה ומתנה שאפי' צזוכה לדעתו מנכסי הגר צעיא ולא איפשיטא היא צפ' הפרה עכ"ל, ומצוחר דהכא לא אתי עלה חלא משום אומדנא, אך צתשובת הרמז"ן שצספר התרומות הוכיח מסוגין דצעינן מסירה דוקא ולא מהני להקנות השטר צחליפין, ונראה מדצריי דהוי חסרון מדינא, דאין השטר נקנה חלא צקנייני שטרות ולא צקנייני מטלטלין.

אולם אכתי צריך ציאור לכאורה אמאי לא מהימנא למיטען דקנתה את גוף החוצ צכתיצה ומסירה, ונהי דאינה

הזיא איתתא דהווי מיפקדי גצה מלוגא דשטרי אתו יורשים קא תצעי ליה מינה אמרה להו מחיים תפיסנא להו אתאי לקמי' דרב נחמן אמר לה אית לך סהדי דתצטוב מיניך מחיים ולא יבצית ניהליה ח"ל לא ח"כ הוי תפיסה דלאחר מיתה ותפיסה דלאחר מיתה לא כלום היא, והקשו תוס' וז"ל וא"ת ואמאי צריכה סהדי ניהמני לדידה צמיגו דאי צעיא אמרה לקוחין הן צידי דאע"ג דקיי"ל דאין אלוות נקנות צמסירה וצריכה מסירה ושטר לקיחה ה"מ לקנות החוצ צבל לקנות הנייר קני צלא שטר הוחיל והיא מוחזקת צו וכך איתתא לא היתה חוששת חלא לקנות מלוגא דשטרי צלא החוצ כו'.

ויצוין צחידושי הרמז"ן שכתב וז"ל אפילו לעכצ גוף הנייר צתורת משכון אין לה שכשם שאין האלוות נקנות צלא כתיצה ומסירה כך אפילו הנייר שצבן אינו נקנה, לפיכך אין כאן מגו אפילו לתפשן צתורת משכון עכ"ל, ונתצחר לעיל עפ"ד הגרש"ש דהנייר צעל כלפי החוצ ואינו נקנה צקנייני

אף לגוף השערות אינה נאמנת עכ"ל, ומצואר דכיון דלענין גוף השיעבוד אינה נאמנת, ממילא אינה נאמנת אף לענין גוף הנייר, ולריך ציאור טעמא דמילתא.

ונראה ציאור הדברים, דאף צגוונא דקנתה את גוף החוב צכתיצה ומסירה, ליכא זזה מטשה הקנאה צפנ"ע על גוף הנייר, אלא צכהאי גוונא קונה את הנייר ממילא אגצ השיעבוד [וז"ל הריטצ"א צסוגין ויש אומרים דכל לוקח או מקבל מתנה של שטר שלא זכה צשעבודו של שטר אף צנייר לא זכה שהרי עיקר מכירתו ומתנתו אינו אלא מפני שעבודו וניירא צתר שעבודא גרירא דאנן סהדי דלאו לניירא נחתו כלל עכ"ל] וכיון דקניית הנייר היא צתולדה מקניית גוף החוב, כיון דלענין קניית גוף החוב אינה נאמנת צלא שטר, שוב ל"ש למיפלג הנאמנות ולהאמינה לענין גוף הנייר, דהא לא פלגינן צתולדה.

נאמנת לענין גוף החוב צלא שטר, דאמרינן לה אחוי שטרך, אך מ"מ כיון דלדצריה דקנתה גוף החוב צכתיצה ומסירה קנתה אף את הנייר, תהא נאמנת עכ"פ לענין הנייר, דהרי צנייר עלמו הויא מוחזקת לגמרי.

ויעוין צר"ן (על הרי"ף) דעמד צזה וכתב וז"ל וא"ת א"כ להימניה משום מגו דחי צעיא אמרה לקוח הוא צידי ומהימנה לגצי גוף השערות שגופן ממון כשאר מטלטלין לצור ע"פ ללוחיתו והשתא נמי להימניה צתפיסה דמשכון משום האי מגו, יש לומר דחי טענה הקנה לי גוף השערות צלצד לא מהימנא שאין אדם עשוי למכור שטרי ראייה שלו לצור ע"פ ללוחיתו ואי אמרה מכרן לי צין לגופן צין לראייה שצבן ומסרן ולא כתב כיון שהמקח צטל לשעבוד שצבן אף הוא מתצטל לגצי גוף השערות, ולא עוד אלא אפילו אמרה מכרן לי צין לגופן צין לשעבודן ושטר הקנאה היה לי ואצד כיון דלא מהימנית לה לשעבודא שצבן

בגדר פסול שהייה

שאמר משום ר' יוסי הגלילי אם הפסיק זה כדי לקרות את כולה לא ילא ידי חובתו כו"ר' אבון בר חייה צעי ק"ש וצרכותיה היא ולא צרכותיה צרכותיה ולא היא הפסיק שלישה וחזר והפסיק שלישה כו' וכ"ה בירושלמי דמגילה (פ"ג ה"ג י"ג א) [ויעוין ברש"א (צרכות יג א) ובמשנ"ל (פ"ג מק"ש ה"ג) ויעוין במשנ"צ (ס"ה סה ססק"ד)^ב] ויעוין צספר נאות יעקב (ס"ה יז סק"ו) דעמד דמבואר מדברי הירושלמי דאף לענין קריאת שמע מיצעי ליה דילמא שהיות מלטרפי, וכבר תמה שם דלכאורה לענין הפסק ל"ש כלל לנרף שהיות וכנ"ל, אלא דעכ"פ חזינו מדברי הירושלמי דאף

בעי רבא שהיות מכו שילטרפו, הנה האחרו' חקרו בגדר פסול שהייה, האם הוי פסול חיוצי בשחיטה, או דיסוד הדין משום דהוי הפסק בשחיטה, דע"י השחייה ל"ש לנרף את חלקי השחיטה, ודנו האחרו' להוכיח מהא דצעי רבא שהיות מה שילטרפו, דהתינה אי יסוד דין שהייה הוי פסול חיוצי בשחיטה, שפיר י"ל דכמה שהיות מלטרפות לפסול, אך אי נימא דיסוד הדין משום דהוי הפסק בשחיטה, והא דצעינן שיעור שהייה משום דצפחות מכשיעור אכתי איכא לירוף צין חלקי השחיטה, א"כ היאך ילטרפו השחיית.

והנה בירושלמי בצרכות (פ"ג ה"א י"ג א) איתא ר' מני אמר משום ר' יודה

* **ובמגילה** (יה ז) היה כותבה דורשה ומגיבה אם כוון לכו ילא היכי דמי אי דקא מסדר פסוקא פסוקא וכתב לה כי כוון לכו מאי הוי על פה הוא אלא דכתב פסוקא פסוקא וקרי ליה ומי ילא והאמר רבי הלכו אמר רב חמא בר גוריא אמר רב הלכה כדברי האומר כולה ואפילו למאן דאמר מאיש יהודי לריכב שחבה כתובה כולה אלא דמנחה מגילה קמיה וקרי לה מינה פסוקא פסוקא וכתב לה, ועמדו האחרו' (יעוין צ"א אפיקו מגינים ס"ה סה ססק"ג) דמשמע דשהיות אין מלטרפי, דהא סתמא שיעור כתיבה הוי עפי משיעור דיבור והיינו להנך שיעות דשהה כדי לגמור כולה הוי הפסק אף בלא אונס. ויעוין עוד בגמ' לעיל שם אמר ליה אבוי לרב יוסף כדי לגמור את כולה מהיכא דקאי לסיפא או דלמא מרישא לסיפא אמר ליה מרישא לסיפא דאם כן נתת דבריך לשיעורין, ולכאורה למאי דס"ד דמהיכא דקאי לסיפא ודאי ל"ש לדון דשהיות מלטרפי.

ובשבועות (יד 3) נעמא בעזרה ונעלמה
 ממנו טומאה וזכור את
 המקדש נעלם הימנו מקדש וזכור
 הטומאה נעלם ממנו זה וזה והשתחווה
 או ששהב צכדי השתחואה או צא לו
 בארוכה חייב בקלרה פטור (יז 6) אמר
 רצא קלרה שאמרו אפי' עקצ צלד גודל
 ואפי' כל היום כולו צעי רצא שהיות
 מהו שיצטרפו ותיפשוט ליה מדידה
 התם צדלא שהה [והוא כעין המצואר
 צסוגין] והתם ודאי דאין הנידון לענין
 הפסק.

לענין הפסק שייך לדון לירוף, ול"צ גדר
 הדברים.

ונראה לדון צביאור הדברים, דהא
 דצעינן שיטור שהייה כדי
 שחיטה, אין הגדר דצפחות מכשיטור לא
 הוי הפסק כלל, דלעולם אפילו שהייה כל
 דהו הויא הפסק, אלא דשהייה מועטת
 צטילה צמיטוטה ודיינינן ליה כלא שהה
 כלל, ולהכי שפיר מיצעי ליה דדילמא
 היכא דאיכא כמה שהיות צשחיטה,
 מצטרפי כולהו ולא צטלי, וממילא שפיר
 הוי הפסק צשחיטה.